



τρός της ἐπραξεῖ, πάντα ταῦτα ἔξηλείφθησαν.

Κατηγόρει τὴν σύζυγόν του, καὶ οὐδὲν ἔξηγείρετο κατὰ τῶν κατηγοριῶν του· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἥρως, ὃν δὲν ἡδυνήθη ν' ἀποσβέσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του, δὲν ὡμίλει ὑπὲρ τῆς κομῆσσης, οὐδὲ κἄν εἰς συνηγορίαν αὐτῆς ἔτεινεν!

— Τώρα, κύριε κόμη, ἐπανέλαβεν ὁ Γαβιρών, θ' ἀποκριθῶ εἰς τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὅποιαν πρὸ ὀλίγου ἐκάματε. Διατί κατηγορεῖς μόνον τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ; μὲν ἡρωτήσατε. Κατηγορῶ αὐτὸν μόνον, κύριε κόμη, διότι ἔχω τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν εἶναι ἄθως. Ἡδυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἶναι ὁ αὐτουργὸς τῆς ἀπαγωγῆς τῆς δεσποινίδος Δελασέρ, ἀλλ' ἡπατώμεθα...

— Καὶ ὅμως, Γαβιρών, ὑπάρχει κάτι σπουδαῖον· διατί τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὅποιαν ἡ θυγάτηρ μου ἔγεινεν ἀφαντος, ἀνεχώρησεν ὁ μαρκήσιος ἐκ Παρισίων κρυφίως, χωρὶς νὰ δυνηθῇ κανεὶς νὰ μάθῃ ἔκτοτε ποὺ εὑρίσκετο;

— Βεβαίως κάτι σκοτεινὸν ὑπάρχει, καὶ ἔκαν δὲν ὑπῆρχε αὐτό, δὲν θὰ τὸν ὑπωπτεύετο ποσῶς. Ἀλλὰ τὶς μᾶς λέγει ὅτι ἡ αἰφνιδία ἀναχώρησις του ἐκ Παρισίων καὶ ἡ παρατεταμένη ἀπουσία του δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἀλλῆς σκευωρίας τοῦ ὑποκόμητος; Οἱ δύο ἀριστοὶ φίλοι τοῦ ὑποκόμητος ὁ κύριος Δελιμάνς καὶ ὁ κύριος Σαρμέϊλ δὲν ἔφυγον ἀρά γε καὶ αὐτοὶ ἐκ Παρισίων τὴν ἴδιαν ἡμέραν καὶ πιθανῶς μαζί του; Βραδύτερον, κύριε κόμη, θὰ ἔχωμεν τὴν ἔξηγήν τοῦ πράγματος, τὸ ὅποιον δὲν ἔννοῦμεν σημέρον.

— Τέλος πάντων, κατὰ τὴν ἴδιαν σου ἴδεαν, ὁ μαρκήσιος εἶναι καθόλου. ζένος εἰς τὰς μηχανορράφιας τοῦ ὑποκόμητος.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ πεποιθησίς μου, κύριε κόμη.

— Ἀπὸ πότε ἐσχημάτισες αὐτὴν τὴν πεποιθησίν;

— Ἀφ' ὃτου σᾶς εἶδον πληγωμένον.

— Ἄ!

— Εὔθυς ὡς ἐμβῆκα εἰς τὸ γραφεῖον σας, ἔγνώρισα τὸν ἔνα ἐκ τῶν κακούργων.

— Ποίον;

— Ἐκεῖνον μὲ τὴν σίκοστολήν.

— Ἐπαρουσιάσθη μὲ τὴν ἐπιστολήν.

— Ἡ δοσία ὅμως δὲν εἶναι ἐπιστολή.

— Ἐλεγεν δὲν ἦτο ὑπηρέτης τοῦ μαρκήσιου Βερβεῖν.

— Τὸ ἡξεύρω, διότι εἶδα καὶ ἔσβισα ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶχε γράψει. Λοιπόν, κύριε κόμη, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ὁ ὄνομαζόμενος Λόρου, ποτὲ δὲν ἦτο ὑπηρέτης τοῦ μαρκήσιου Βερβεῖν, ἀλλ' εἶναι θαλαμηπόλος τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ. Ως βλέπετε, κύριος καὶ θεράπων εἶναι ἵστοι.

— Ναί, κύριε κόμη, εἶμαι τώρα βέβαιος ὅτι ἀδίκως κατηγοροῦμεν τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν, καὶ ἴσου ποῦ στηρίζω τὴν πεποιθησίν μου. Εάν ἦτο συνένοχος τοῦ ὑποκόμητος, οἱ δύο ἀθλιοὶ δὲν θὰ ἤρχοντο ἐδῶ ἐκ μέρους του· δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔναι συνένοχος τοῦ ὑποκόμητος, διότι ἀνθρώπος τῆς ἡλικίας του, εἰς τὸν ὅποιον μειδιά τὸ

μέλλον καὶ ὁ ὅποιος φέρει τὸ ὄνομα Βερβεῖν, δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἔναι δολοφόνος ἐὰν ἦτο συνένοχος τοῦ ὑποκόμητος, θα ἔγνωριζεν ὅτι εἴσθιε κόμης Δελασέρ καὶ ἡ νέα, τὴν ὅποιαν ἀγαπᾷ, εἶναι κόρη σας· δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔναι συνένοχος τοῦ ὑποκόμητος, διότι δὲν ἡμπορῶ νὰ παραδεχθῶ ὅτι ὥπλισε δύο κακούργους διὰ νὰ δολοφονήσουν τὸν πατέρα τῆς νέας, τὴν ὅποιαν ἀπήγαγε βέβαια μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ νυμφευθῇ.

»Τέλος, κύριε κόμη, ἀν διαρκήσιος Βερβεῖν ἡρπαζε τὴν θυγατέρα σας, θὰ ἐκφυγεῖ τώρα διάβημα πρὸς ὑμᾶς ἢ τούλαχιστον πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρη. Τίποτε δὲν γίνεται ἀνενόητο λόγου. Διὰ ποῖον σκοπὸν θὰ ἡρπαζε ὁ μαρκήσιος τὴν δεσποινίδα Δελασέρ; Διὰ νὰ σᾶς ἀναγκάσῃ βέβαια νὰ τοῦ τὴν ὁμηρίαν διηγεῖται εἰς γάμον. Εάν ζητήσετε ἀλλην αἰτίαν, δὲν θὰ εὕρετε. "Οθεν, ἐὰν ὁ μαρκήσιος ἦτο ὁ ἀπαγωγεὺς ἢ καὶ συνένοχος ἐπὶ ἀπαγωγῆ, θὰ σᾶς ἔλεγεν: «Κύριε κόμη, ἐκφυγεῖ μακρὰ πρᾶξιν, ἀλλ' εἶμαι πρόθυμος νὰ τὴν ἐπανορθώσω.»

»Λοιπὸν συμπεράίνω ὅτι δύον αὐτῶν, κύριε κόμη, ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν εἶναι ἄθως».

— Αὐτὰ τὰ ὅποια λέγεις Γαβιρών, εἶναι λογικώτατα, καὶ ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὡς σύ, ὅτι ἡ πατέρας.

— Εάν φέρω τὸν Λουδοβίκον τὸν ἀμαζηλάτην τῆς κυρίας Δελώρη, βεβαίως θ' ἀνεγνώριζεν τὸν ἔνα ἐκ τῶν δύο, ἐκεῖνον ὁ ὅποιος τὸν ἐπότισε ναρκωτικὸν εἰς τὸ σινοπλωλεῖον τῆς δόδου Δαβύ, ἀλλ' αὐτὰ εἶναι περιττὰ καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτοὶ οἱ δύο ἀθλιοὶ, οἱ ὅποιοι ἐπληρώθησαν διὰ νὰ σᾶς δολοφονήσουν, ἡρπασαν τὴν δεσποινίδα Δελασέρ.

— Αλλὰ τότε γνωρίζουν ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου, εἶπεν ὁ κόμης.

— Αναμφιθόλως.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ δημιύλησουν, Γαβιρών, πρέπει νὰ δημιύλησουν.

— Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ προδώσουν τὸν κύριόν των.

— Διὰ νὰ εἰποῦν ποῦ εἶναι ἡ θυγάτηρ μου, ὑποσχέθητι ...

— Τί, κύριε κόμη;

— Δόσε εἰς αὐτοὺς τὸ ποσόν, τὸ ὅποιον μοῦ ἐκλεψαν ἀπὸ τὸ γραφεῖον μου, ἀηδανὸν ἐκατὸν χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ τί θέλετε νὰ κάμουν τὸ ποσὸν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακήν;

— Μὲ τὰ χρήματα θὰ λάβουν τὴν ἐλευθερίαν των, Γαβιρών.

— "Ω! ὡς πρὸς αὐτὸν ποτέ! Νὰ ἐλευθερώθησον δολοφόνοι! Βγάλετε το ἀπὸ τὸν νοῦν σας, κύριε κόμη.

— Αλλὰ τὴν θυγατέρα μου, τὴν θυγατέρα μου!

— Θὰ τὴν εὔρωμεν καὶ χωρὶς αὐτό, τὴν δεσποινίδα Δελασέρ ὡς καὶ τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ, κύριε κόμη· ὁ ἀναχριτής, ὁ ἀστυνόμος καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἀστυνομίας θὰ ἔναι δεξιώτεροι καὶ εὐτυχέστεροι ἀπὸ ἐμέ.

— Ο τραχυματίας ἀνεσηκώθη ἐπὶ τῆς κλίνης προσβλέπων φοβερῶς.

— Δὲν θέλω, δὲν θέλω, ἀκούεις, Γαβιρών,

ἀνέκραξε· δὲν θέλω νὰ ἀναμιγθῇ ἡ δικαιοσύνη εἰς τὰς ὑποθέσεις μου!

— Καὶ ὅμως, κύριε κόμη.

— Τίποτε, τίποτε· ἐὰν ἀπετάχην εἰς τὸ κατάστημα σας, εἰς σὲ τὸ ἐπράξι, διότι δὲν ηθελον ποσῶς νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἀστυνομίαν.

— Ο ἀναχριτής σύως θ' ἀναχρίνη τοὺς δύο ἐνόχους καὶ ἐὰν δημολογήσουν...

— Πρὸ τοῦ ἀνακριτοῦ θὰ τοὺς ἐρωτήσω ἐγώ.

— Τί, θέλετε;...

— Νὰ τοὺς ἀναχρίνω, σοῦ λέγω, καὶ ἀμέσως μάλιστα. "Ἄς ελθουν ἐδῶ, πήγαινε νὰ τοὺς ζητήσῃς.

— Η διαταγὴ ἐδόθη τόσον ἐπιτακτικῶς, ώστε διατάσσεται τὸν Λόρου.

— Εξῆλθε λοιπὸν καὶ μετὰ μικρὸν ἐπανῆλθε συνοδεύμενος παρὰ τὸ Νοσρά καὶ φέρων τοὺς δύο κακούργους, ὧν τοὺς πόδας μόνον είχον λύσει.

— Ο κόμης ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κλίνης, στηρίζων τὰ νῶτα ἐπὶ τῶν πτιλωτῶν προσκεφαλαίων.

— Διατί ἡθελήσατε νὰ μὲ δολοφονήσετε; ήρωτησεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Λόρου.

— Διὰ νὰ σᾶς κλέψω, ἀπεκρίθη ἰταμῶς ὁ ἄθλιος.

— Ψεύδεσαι!

— Τότε ἀς παραδεχθῶμεν ὅτι ἡθέλησα νὰ σᾶς φονεύσω ἀπλούστατα χάριν διασκεδάσεως.

— Διατί ἐπαρουσιάσθης πρὸς ἐμὲ καὶ μοὶ εἶπες ὅτι εἶσαι υπηρέτης τοῦ μαρκήσιου Βερβεῖν καὶ ὅτι ἔρχεσαι ἐκ μέρους του;

— "Ητο μέσον διὰ νὰ μὲ δεχθῆτε.

— "Ηξευρες λοιπὸν ὅτι θὰ ἐπετύγχανες διὰ τὸ μέσον αὐτό;

— "Ω! βέβαια!

— Πῶς τὸ ἡξευρες;

— Διότι γνωρίζετε τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν, εἰς τὸν ὅποιον ἐδανείσατε τελευταίως τριάντα χιλιάδας φράγκων.

— Ποίος σοῦ τὸ εἶπε;

— Αδιάφορον, ἀφοῦ τὸ ἡξεύρω;

— Όμολόγησε λοιπὸν ὅτι σ' ἐπιληροφόρησεν διά τοῦ κύριος σου.

— Ο κύριος μου; δὲν ἔχω ἐγώ κύριον.

— Εἰσαι θαλαμηπόλος τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ καὶ ὄνομαζεσαι Λόρου.

— Ψεύματα! δὲν γνωρίζω τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ· πρώτην φορὰν ἀκούω αὐτὸν τὸ ὄνομα.

— Ψεύδεσαι, κακούργε! ἀνεφώνησεν διά τοῦ Γαβιρών εἶδα πολαῖς φοραῖς τὰ μοῦτρά σου καὶ σὲ ἀναγνωρίζω ὅτι εἶσαι διά τοῦ Λόρου.

— Ο ἄθλιος προσέβλεψε λοξῶς τὸν Γαβιρών καὶ ὑψώσε τοὺς ὄμοις.

— "Οχι, εἶπεν διά Νοσρά, δοτὶς ἀπὸ στιγμῆς ἐξήταξεν αὐτὸν προσεκτικῶς, δὲν ὄνομαζεσαι Λόρου.

— Καὶ διὰ ταχείας κινήσεως ἀποσπάσας τὴν ψευδὴ γενειάδα του ἀνέκραξεν:

— "Α! ξ! σὲ ἀναγνωρίζω καὶ ἐγώ διά τοῦ Ιάκωβος Σεγέν. Ἐγώ σὲ ἐπιασα πρὸ ὄκτω ἐτῶν, δοτὶς κατεδικάσθης εἰς δεσμά καὶ ἐδραπέτευσες ἀπὸ τὸ κάτεργον.

— Λοιπὸν ύστερα; ἀνέκραξεν διά τοῦ Ιάκωβος.

— Θὰ καταδικασθῆς καὶ πάλιν καὶ ἐλ-

πιζω δτι αύτήν την φοράν δὲν θὰ διαφύγης τὴν τιμωρίαν.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμεν.

— Λόρου, ἐπανέλαβεν ὁ κόμης, θέλεις νὰ δμιλήσῃς καὶ νὰ εἴπης τὴν ἀλήθειαν;

— Μετεχειρίσθηκα μίαν ἀφορμὴν διὰ νὰ μοῦ ἀνοίξουν τὴν πόρταν σας καὶ νὰ φθίσω ἔως εἰς τὸ δωμάτιόν σας· σᾶς ἑκτύπησα μὲ τὸ μαχαιρί μου, διὰ νὰ σᾶς σκοτώσω καὶ ὑστερά νὰ σᾶς κλέψω. Δὲν τὸ κατώρθωσα διμως, ἐφάνηκα ἀνάξιος καὶ τόσον τὸ χειρότερον δι' ἐμέ· θὰ ὑποστῶ τὰς συνεπείας.

— Διατί δὲν διμολογεῖς δτι εἴσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ;

— Διότι δὲν εἶμαι. Αὐτὸς ἐδῶ ἀπατήται· λέγει δτι μὲ γνωρίζει, ἀλλὰ δὲν εἴναι ἀλήθεια· εἴναι πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ διποίει δμιοίζουν.

— "Ἄκουσέ με, ἐπινέλαβεν ὁ κόμης· εἰπες δτι ἐφάνης ἀνάξιος, καὶ πράγματι ἐφάνης ἀνάξιος, διότι ἐνῷ ἐζήτεις νὰ μὲ φονεύσῃς, μ. ἀπλήγωσες μόνον, καὶ διξα τῷ Θεῷ δχι ἐπικινδύνως." "Ἔχω ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ φανῶ ἐπιεικῆς πρὸς σὲ καὶ πρὸς τὸν σύντροφόν σου καὶ νὰ μεταχειρίσθω μάλιστα τοὺς φίλους μου, διὰ νὰ μὴ καταδικηθῆτε αὐτηρῶς· ἀλλὰ θὰ τὸ κάμω μὲ μίαν μόνην συμφωνίαν, νὰ μοῦ εἰπῆς δηλαδὴ ποῦ ἔχετε τὴν κάρην μου, τὴν διποίαν ἡρόπασατε τὴν παρελθοῦσαν ἑδομαδὰ ἀπὸ τὴν δόδον Δακού.

— "Ω! νὰ καὶ ἄλλη ἴστορία, ὑπέλαβε μετ' ἑκπλήκτου ηθούς· ἀρπάσαμε ἔνα κορίτσι! Καὶ νὰ τὸ κάμωμεν τί; Εἰπέ μας λοιπόν, δὲν σᾶς φάνεται νόστιμον αὐτό; Αἴ, βλέπεις ἐκεῖ, εἰς τὴν ἡλικίαν μας τέτοιοι ἀσχημάνθρωποι νὰ διασκεδάζωμεν ἀκόμη, ἀρπάζοντες κορίτσια..." "Ω, λά, λά!

— Λοιπόν ἀποποιεῖσαι νὰ δμιλήσῃς, εἶπεν δ κόμης.

— Αποποιοῦμε νὰ δμιλήσω ἔγω; Νομίζω ὅμως δτι μ. ἐκάμετε ἔως τῷρα νὰ φλυαρήσω δχι ὀλίγον. "Οσον διὰ τὴν ἴστορίαν τοῦ κοριτσοῦ ποῦ ἀρπάζων, δὲν γνωρίζω τίποτε καὶ μήτε καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ εἰπῆτε.

— Οὔτ' ἔγω, εἶπε μεμψιμοίρως δ Κολιβρῆς.

Ο κόμης ἐστέναξε καὶ καταθεβλημένος ὑπὸ τῆς δόδυνης του, ως καὶ ὑπὸ τῶν προσπαθειῶν ἀς ἐποίησεν, ἔπειτεν ὑπτιος.

— Πάρε τους ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἔλκ ὑπερά· ἔχω κάτι τι νὰ σοὶ εἴπω.

Η δικταγὴ ἐξετέλεσθη, δὲν Γαβιρών, ἀφεις τοὺς δύο κακούργους ὑπὸ τὴν φρουρήσιν τοῦ Νοσκρώ καὶ τοῦ Θεοδώρου ἐπανῆλθεν ἐν σπουδῇ παρὰ τῷ κόμητι.

— Εδοκίμασα σκληρὸν διάψευσιν ἐλπίδος, εἶπεν δ γέρων· ηλπίζον...

— "Οτι θὰ ὥμιλουν;

— Ναι.

— Ἔγω, κύριε κόση, ημην σχεδὸν βέβαιος περὶ τοῦ ἐναντίου.

— Πιστεύεις δτι θὰ ἥνξι τόσον ἐχέμυθοι καὶ ἐνώπιον τῶν δικαστῶν;

— "Οπως ἐσιώπησαν ἐνώπιον σας, τοισυτορόπως θὰ σιωπήσουν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

— Μὲ ὅλας τὰς ἀγωνίας μου ως πρὸς τὴν θυγατέρα μου λέγω: Τόσον τὸ καλλίτερον, ἔχω δὲν δμιλήσουν. "Ω! δχι, δχι, δὲν

πρέπει δτι δικαιοσύνη... Ἀρκεῖ δτι τόση ἀτιμία, ἀρκεῖ τὸ αἰσχος!... Φρονῶ, ως σύ, Γαβιρών, δτι ωρκίσθησαν νὰ σιωπήσουν. Πραράδοξον δτι εύρισκεται καὶ αὐτὴ δτι τιμιότης εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀθλίους.

— "Ο ὑποκόμης τοῖς ἔδωκε προφανῶς ὑποσχέσεις εἰς τὰς διποίας βασιζονται.

— Τὸ πιστεύω. Τέλος δὲν θὰ φανερώσουν τίποτε, καὶ τὸ λέγω, Γαβιρών, λογίζομαι εύτυχης διὰ τοῦτο. 'Αφ' δτου μὲ διεφώτισες, δτι δη παιδιαγωγὸς δτο συνένοχος τοῦ ὑποκόμητος, εἶμαι κακῶς ὀλιγώτερον ἀνήσυχος ως πρὸς τὴν τύχην τῆς θυγατρός μου, δτι διποία δὲν διατρέχει πλέον τὸν φοβερὸν κίνδυνον τὸν διποίον ἐροβούμην. Λοιπὸν εἴμεθη σύμφωνος δταν σὲ ἐρωτήσῃ δτο ἀστυνόμος, δὲν θὰ εἰπῆς εἰμὴ μόνον δτι αὐτοὶ οἱ δικαιολόγοι εἰπωσι· δηλαδὴ δτι εἰπῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ νὰ μὲ δολοφονήσουν καὶ νὰ μὲ κλέψουν ἔπειτα· διότι, αὐτὸς εἴναι καὶ μόνον. Μὴ λησμονῆς δὲ πρὸ πάντων δτι εἴμαι καὶ θέλω νὰ μείνω Πέτρος Ρουσώ.

— Θὰ ἔξακολουθήσῃς τὰς ἐρεύνας μετὰ μεγαλειτέρας ηδη δραστηριότητος. Δυστυχῶς ἐγὼ εἶμαι κλινήρης, καὶ θὰ μείνω ἐπὶ πολλάς ημέρας χωρὶς νὰ δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ πράξω τίποτε καὶ ποσοῦ· λοιπὸν εἴπεις δτι αὔριον θὰ ἔχω πυρετόν καὶ θὰ λείψουν αἱ δυνάμεις μου· δὲν θὰ ἐνθυμοῦμαι καὶ θὰ παρκληρῶ. "Ενεκκ τούτου πρέπει νὰ σπεύσω νὰ λάβω μέτρα τινά.

— "Ἔχω ἔνα φίλον Γαβιρών, ἔνα — φίλον ἐκ τῶν σπαχίων, εἰς τὸν διποίον ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην καὶ γνωρίζω δτι ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ δύναμαι νὰ βαπτισθῶ εἰς τὴν ἀφοσίωσίν του· δηναμάζεται δ φίλος μου Βάν "Οσσεν. Πλήγη ἐνὸς μόνον πράγματος, τὸ διποίον τῷ ἀπέκρυψα καὶ τὸ διποίον δὲν ἔκρινα καλὸν νὰ τῷ εἴπω, γνωρίζει ὅλα μου τὰ μυστικὰ καὶ τὰ σπουδαιότατα. Τὸν ἀφωσιωμένον αὐτὸν φίλον μου θέλω νὰ ἔχω εἰς τὴν θέσιν μου· ἐλπίζω δτι ἀκόμη θὰ ἔχω τὸν κακιόν νὰ τῷ εἴπω τι ἀναμένω ἐκ τῆς φιλίας του, δταν δὲ τῷ ἔκθέσω τὰ διατρέξχντα, θὰ ἐνεργήσῃ πληρέστατα ως κάμνω ἔγω. "Οσον μεγάλη καὶ ἀνήσυχης της δικταγής της δικαιολόγησεν, Γαβιρών, ὑπάρχουν πράγματα τὰ διποία ὄφειλεις νὰ ἀγνοήσῃς καὶ τὰ διποία δὲν δύναμαι νὰ εἴπω. 'Απὸ αὔριον τὸ πρωτὶ θὰ ἥσκει εἰς ἀκμέσιν σχέσιν μετὰ τοῦ κυρίου Βάν "Οσσεν, καὶ δὲν θ' ἀποφασίζῃς τίποτε χωρὶς νὰ τὸν συμβουλευθῆς· θὰ ἐκτελής ἀνευ μηδεμιᾶς παρατηρήσεως τὰς δικταγής, τὰς διποίας θὰ σοὶ διδῃ, καὶ θὰ πράττῃς ως σοὶ λέγη ἐκεῖνος".

— Απὸ μικροῦ δτι φωνὴ τοῦ τραχυκάτου ἐξησθένησε παραδόξως, καὶ τὸ στῆθός του ἐταράσσετο ὑπὸ δυσπνοίας.

— Νομίζω δὲν ἔχω ἄλλο τι νὰ σοὶ εἴπω, ἐπινέλαβε μετὰ βραχίτιν σιωπήν· θὰ δικταγής τὸν Θεόδωρον ἐκ μέρους μου νὰ φωνάξῃ τάχιστα τὸν κύριον Βάν "Οσσεν, δὲν θυρωδὸς θὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀστυνόμον, διότι δὲν δύνασθε νὰ φρουρῆτε ἑδῶ πειριστέρον τοὺς διού ἀθλίους.

— Εἶμαι ἀδύνατος, πολὺ ἀδύνατος μάλιστα· δη κερκή μου βρχύνει· καὶ δὲν αἰσθάνομαι κελά· εἶχον ἀνάγκην ἡτακίας καὶ ἀναπαύσεως, ἀλλὰ δὲν ήμπόρευν νὰ τὸ πρά-

ξω. Πήγαινε, Γαβιρών, πήγαινε, καὶ πρὸ πάντων μὴ χάνης οὐδὲ λεπτόν».

ΚΒ'

Ἐνώπιον τοῦ ἀστυνόμου.

— Ο ἀστυνόμος τοῦ διαμερίσματος, ἀμμώς εἶμαθε τὰ κατὰ τὸ δρᾶμα τῆς ἐπὶ τῆς δόδον Ρουσὲ ὑπ' ἀριθ. 53 οἰκίας τοῦ κ. Πέτρου Ρουσώ μετέβη ἐπὶ τόπου, συνδεύομενος ὑφ' ἐνὸς τῶν γραμματέων του καὶ δύο ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ως καὶ τριῶν εἰρηνοφυλάκων. Ἐγκαταστάξας ἐν τῇ αἰθούσῃ ἡρξατο ἀνακρίνων τοὺς θυρωρούς, οἵτινες ἀπήντησαν εἰπόντες τίνι τρόπῳ ἀπομόνων τι, τὸ διποίον ἔξελαθον ως θεράποντα πλουσίας οἰκίας, ἐπαρουσιάσθη πρὸς αὐτούς, ἔχον ἐπιστολὴν νὰ ἐγχειρίσῃ τῷ κ. Ρουσώ ἔξ ονόματος τοῦ κυρίου του. Τὸν δὲ ἄλλον δύμως δὲν εἴπηλθον εἰς τὴν αὐλήν, διότι δ πρῶτος ἔστη, οὕτως ὥστε ἡμπόδισεν αὐτοὺς νὰ ἴδωσιν.

— Ἐκεῖνος τὸν διποίον ἔξελαθε τὸν ὑπηρέτην σᾶς εἶπε τὸ δονομα τοῦ ὑποτιθεμένου κυρίου του; ἡρώτησεν δ ἀστυνόμος.

— "Οχι, κύριε· ἀλλὰ καὶ δὲν τὸν ἡρωτήσθησεν, διότι δὲν είπεθετομεν τι θὰ συνέβαινε.

— Τις ἄνοιξεν εἰς αὐτοὺς τὴν θύραν τῆς οἰκίας;

— Αὐτή δη γυναῖκα, κύριες ἀστυνόμε, ἀπεκρίθη δ Γαβιρών· ἀλλὰ δὲν θὰ ἡμπορέσῃ ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σᾶς, διότι εἴναι ἀφωνος.

— "Α!... Καὶ κωφή;

— "Οχι, κύριε· σᾶς ἀκούεις ἔξαριτα.

— Απὸ πότε εἴναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κυρίου Ρουσώ;

— Η Φραγκίσκη δέσειε τὰ δέκα της δάκτυλα καὶ τρία ἀκόμη τῆς δεξιᾶς χειρός.

— Δεκατρία ἔτη, εἶπεν οἰονεὶ μεταφράζων τὴν χειρονομίαν αὐτῆς δ ἀστυνόμος.

— Η πίστης καὶ ἀφοσίωσις πρὸς τὸν κύριον της εἴναι ἀνώτερη πάσης δοκιμῆς, εἶπεν δ Γαβιρών.

— Πῶς συμβαίνει, ἡρώτησε τὴν Φραγκίσκην δ ἀστυνόμος, νὰ ἀνοίξῃς τὴν θύραν τοῦ κυρίου σου καὶ νὰ ἀφήσῃς νὰ προχωρήσωσι μέχρις αὐτοῦ δύο ἀγνωστοῖς;

— Η ἀφωνος ἐποίησε πολλὰς χειρονομίας, δις οὖδες ἡννόησεν, ἔξηλθε μεθ' δρμῆς τοῦ οἰκήματος καὶ ἐπανῆλθε πάραυτα φέρουσα τὸ ἀβάκιον μετὰ ηθούς ἔξελαθού. Δεικνύσσει τοῦτο, κατώρθωσε μετὰ πολλὰς χειρονομίας νὰ παρατηρήσῃ τῷ ἀστυνόμῳ, δτι δ ἔτερος τῶν δύο ἀγνώστων ἔγραψε τι, τὸ διποίον ἔδωκεν εἰς τὸν κυριόν της καὶ τὸ ἀνέγνωσε.

— Καὶ ἐσθέσθη, εἶπεν δ ἀστυνόμος. Διατί, καὶ ὑπὸ τίνος;

— Ο Γαβιρών ἐσίγησεν, δὲν ἀφωνος γυνὴ ἐποίει πυρετωδῶς διαφορος κινήματα.

— Απὸ κανένα όπο τοὺς δύο ἀθλίους βέβαια, ἔγνωματευσεν δ Νοσκρώ.

— Πρέπει νὰ τὸ πιστεύσωμεν, εἶπεν δ ἀστυνόμος, καὶ τοῦτο σημαίνει δτι ἔχουν συνένοχον τρίτον πρόσωπον, τὸ διποίον δὲν θέλουν νὰ ἐνοχοποιήσουν.

— Έκ τοῦ γειτονικοῦ δωματίου, οὐ δ τῇ θύρᾳ ἀφέθη ἀνοικτή, δ Λόρου τείνων τὸ οὖς ηχούς πάνθ' οσα ἐλέγοντο ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Μπά ! έσκεφθη, καλὸν εἶναι νὰ τὰ ζεύρω αὐτά. Καὶ ὁ Γαβιρών ὁ ὄποιος δὲν βγάζει τσιμουδιά ! Αὐτὸς εἶναι νόστιμον !

— Οἱ κακοῦργοι ἔφερον πράγματι ἐπιστολὴν ; ήρωτησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Φραγκίσκη καταγένεσσα.

— Ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ ;

‘Ο Νοσφὼν ἔλαβεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ γραφέου τοῦ κόμητος καὶ τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἀστυνόμον.

— ‘Ἄλλ’ αὐτὸς δὲν εἶναι ἐπιστολὴ, εἶπεν, ἀφοῦ προσεπάθησε νὰ τὴν ἀναγνῶσῃ εἶναι ὄρνιθος καλίσματα ἀσυνάρτητα καὶ στερούμενα ἴννοις καθ’ ὅλοκληράν. Προφανῶς ἐγράφησαν ἐπίτηδες.

— Διὰ νὰ ἀποσπάσωσι τὴν προσοχὴν τοῦ κυρίου Ρουσώ καὶ ἡμπορέσωσι νὰ τὸν κτυπήσωσιν, εἶπεν ὁ Γαβιρών.

— Τοισυτοτρόπως ἐφονεύθη ὁ τελευταῖς τῶν Βαλοᾶ, παρετήρησεν ὁ ἀστυνόμος.

Καὶ ἔστρεψε τὸ φύλλον.

— ‘Ως τὸ ὑπώπτευον, ἐπανέλαβεν, οὐδὲν ὑπογραφὴ ἀναγινώσκεται ως τὰ λοιπά καὶ διεκρίνω μὲν τὴν λέξιν μαρκήσιος, ἀλλὰ αὐτὴν μόνον καὶ τίποτε ἄλλο.

“Ἐδώκε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν γραμματέα του, ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν, εἴτα ἀποτελούμενος πρὸς τὸν Γαβιρών, ἐπανέλαβεν :

— Σὺ ἀπέσπασες τὸν κύριον Ρουσώ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν δολοφόνων ;

— Ναί, κύριε ἀστυνόμε, μετὰ τοῦ συντρόφου Νοσφών.

— Εἰσθ’ ἐδῶ πλησίον καὶ ἡκούσατε τὰς κραυγὰς τοῦ θύματος ;

— “Οχι, κύριε ἀστυνόμε, ὁ Νοσφὼν καὶ ἔγω ἡρχόμεθα νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν κύριον Ρουσώ. Ἡ Φραγκίσκη, μολονότι δεῖς τῶν ἀθλίων ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν πνίξῃ, ἡμπόρεσε νὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὴν θύραν καὶ τοισυτρόπως ἡμπορέσαμεν νὰ λυτρώσωμεν τὸν κύριον Ρουσώ.

— Ο κύριος Ρουσώ μόνον μίαν ὑπηρέτριαν ἔχει ;

— “Ἐχει καὶ ἔνα θαλαμηπόλον.

— Ποῦ ἡτο ὅτε διεπράττετο τὸ κακούργημα;

— Τὸν εἶχε στείλει ἔξω ὁ κύριός του.

— Δὲν τὸν βλέπω, δικτὶ δὲν εἶναι ἐδῶ ;

— “Εθρῆκε ἔξω, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ γρήγορα, ἀλλως; κύριε ἀστυνόμε, δὲν ἡζεύρει παρὰ μόνον διστά θυρωρὸς καὶ ἔγω τῷ εἴπομεν.

— “Εστω, ἀλλὰ διατὶ δὲν εἶναι ἐδῶ ;

— Κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου του τὸν ἐστειλα νὰ ζητήσῃ στενὸν φίλον τοῦ κυρίου Ρουσώ.

— Τότε καλά. Τώρα, κύριε, εὔχερεστεῖσαι νὰ μοὶ εἴπης ποῖος εἶσαι ;

— Μάλιστα, κύριε ἀστυνόμε. ‘Ονομάζομαι ‘Αντώνιος Γαβιρών καὶ διόλος μου Σελεστίνος Νοσφών, ἀλλοτε ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀστυνομίας, ἀποχωρήσας ἐκ τῆς ὑπηρεσίας.

— ‘Αναγνωρίζω ἔξαίρεταπόν κύριον Νοσφών, εἶπεν δεῖς τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων.

— Καὶ ἔγω, προσέθηκεν δέ τέρος.

— Πολλὰς φοράς συνειργάσθημεν, εἶπεν δὲ ἀρχαῖος ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀστυνομίας.

— ‘Ο Νοσφὼν καὶ ἔγω, κύριε ἀστυνόμε, ἐπανέλαβεν δι Γαβιρών, ἀνήκομεν εἰς τὸ κα-

τάστημα τοῦ κυρίου Σερπέν καὶ συντροφίας, τὸ διόποιον ἀναλαμβάνει νὰ δίδῃ πληροφορίας εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τοισύτων.

— Ποιάς σχέσεις ἔχετε μετὰ τοῦ κυρίου Ρουσώ ;

— ‘Ο κύριος Ρουσώ μᾶς ἐπεφόρτισε ν’ ἀνακαλύψωμεν πρόσωπον, διὰ τὸ διόποιον ἐνδιαφέρεται πολὺ.

— Εἶναι ὑπόθεσις μυστική ;

— Ναί, κύριε.

‘Ο ἀστυνόμος, διαταλέσας ἐπὶ μαχρὸν σιωπῆλος ἐπανέλαβεν :

— Μήπως ἡ ἀπόπειρα πρὸς δολοφονίαν τοῦ κυρίου Ρουσώ εἶναι ἐπικαλόσυνη τῶν δικηγόρων, τὰ διόποια κάμνετε;

— Δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρχει σχέσις τις μεταξὺ τῶν δύο πραγμάτων.

— “Ωστε δὲν γνωρίζετε τοὺς κακούργους ;

— Δὲν τοὺς γνωρίζω, ἀπεκρίθη δι Γαβιρών.

— Πῶς ! νὰ ποῦ δὲν μὲ γνωρίζει τώρα, εἶπε καθ’ ἔκυπτον δι Λόρου, διστὶς ἔξηκολούθει προσέχων πάσχαις δυνάμεσιν ἐξ ἀπαντος τὸ πρᾶγμα καταντῷ περίεργον νὰ μὲ πάρη διάβολος, ἐαν καταλαμβάνω τίποτε ἀπὸ αὐτὰ.

— ‘Εγώ, κύριε ἀστυνόμε, εἶπεν δι Νοσφών, ἀνεγνώρισα τὸν ἔνα τῶν κακούργων. Εἶναι κατάδικος δραπετεύσας ἀπὸ τὸ κάτεργον.

— Καὶ διόποιος θὰ δραπετεύσῃ καὶ πάλιν, ἐμορμύρησεν δι Λόρου.

— Αὐτὸς μὲ δύο ἔλλους κακούργους ἐδολοφόνησαν ἔνα ἀνθρώπον πρὸ ὄκτω ἔτῶν, δι Νοσφών, εἰς τὰς ὅχθας τοῦ Μάρνου μεταξὺ Σερρεών καὶ Σχίν Μώρ, καὶ ἔγω ἀνεκάλυψα καὶ συνέλαβον καὶ τοὺς τρεῖς. Αὐτὸς δὲν κατεδικάσθη εἰς εἰκοσαετῆ δεσμῷ καὶ σχεδόν ἀμέσως ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὸ κάτεργον, ώς ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ τὸ εἴπω εἰς τὸν κύριον ἀστυνόμον. ‘Ονομάζεται δὲ Ιάκωβος Σεγέν.

— ‘Εξαίρετα ! Τὸν ἄλλον δὲν τὸν γνωρίζεις ;

— “Οχι, δὲν τὸν γνωρίζω.

— Ποῖον, κατὰ τὴν γνώμην σου, τὸ ἀλατήριον τοῦ κακουργήματος, κύριε Γαβιρών.

— ‘Η κλοπή, κύριε ἀστυνόμε.

— Καὶ ποιά ἡ ἀπόδειξις ;

— ‘Τυάρχουν ἔκει ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου Ρουσώ χρυσᾶ νομίσματα, τὰ διόποια ἐπεσαν ἀπὸ τὴν τοέπην τοῦ Ιάκωβου Σεγέν καὶ τὰ διόποια ἐμάλευεν δι Νοσφών. Χθὲς τὸ ἐσπέρας δι κύριος Ρουσώ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Τραπέζαν τῆς Γαλλίας ἐκκτὸν χιλιάδας φράγκων, διλόκηρον δὲ τὸ ποσὸν αὐτὸς ἥτο ἐπὶ τοῦ γραφείου, ὅπερεν δι Ιάκωβος Σεγέν εἰσηλθεν εἰς τὸ δωμάτιον. Ο κύριος ἀστυνόμος δύναται νὰ διαταξῃ νὰ ἐρευνήσωσι τὸν κλέπτην καὶ ἔμρωσι τοὺς τείποις τους γεμάταις ἀπὸ χρυσᾶ νομίσματα καὶ τρπεζικὰ γραμμάτια.

‘Ο ἀστυνόμος διέταξε διὰ νεύματος τοὺς ὑπαλλήλους του, οἵτινες μεταβάντες εἰς τὸ παρακαλεῖμενον δωμάτιον ἔνθα εύρισκετο πεπειδημένος δι Λόρου, ἐκένωσαν τὰ θυλάκια αὐτοῦ γενομένης δ’ ἀριθμήσεως, εὐρέθησαν τὰ ἐκατοντακισχίλια φράγκα.

‘Ο ἀστυνόμος ἐπείσθη ὅτι οἱ κακοῦργοι ἥθελησαν νὰ δολοφονήσωσι τὸν κ. Ρουσώ ἵνα κλέψωσιν αὐτὸν.

— ‘Ημπερῶ νὰ ἔσω τὸν κύριον Ρουσώ καὶ νὰ λαβῶ τὴν κατάθεσίν του ;

— Νὰ ἐρωτήσω, ἀπεκρίθη Γαβιρών.

Μεταβάντης δὲ εἰς τὸν δωμάτιον τοῦ τραυματίου ἐπανῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ιατροῦ, διστὶς ἥλθε τὸ δεύτερον νὰ ἔσω τὸν ἀσθενή του.

— Λοιπόν ; ὑπέλαβεν δι ἀστυνόμος.

— Κύριε ἀστυνόμε, ἀπεκρίθη δι ιατρός, μολονότι δὲν φοβοῦμαι τίποτε διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀσθενοῦς, ἡ κατάστασί του δύμας ἔδεινώθη πολὺ ἀπὸ δύο ωρῶν, εἶναι εἰς ἔκρηκτον ἀδύνατος, μεγάλη δὲ καὶ ἐπίπονος δύσπνοια εσθεσε παντελῶς τὴν φωνήν του. ‘Αδύνατον ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ τὸν ἀνακρίνετε.

— ‘Η κατάθεσί του κύριον Ρουσώ δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα, θὰ προσκληθῇ δὲ βραδύτερον εἰς τὴν ἀνάκρισιν, ἵνα ἔναντι ἀνάγκη.

Εἰτα ἀποταθείσις πρὸς τοὺς ἀστυνομικούς ὑπαλλήλους :

— Φέρετε ἔκεινους τοὺς δύο, εἶπεν.

‘Ο Λόρου καὶ δι Γολίθρης εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, δὲ ἀστυνόμος ἔρριψεν ἐπ’ αὐτῶν τὸ βλέμμα, ὅπερ συνήθως ἔρριπτεν ἐπὶ τῶν πάσης κατηγορίας κακούργων.

— Καὶ αἱ δύο κακαὶ μερφαὶ, διενοήθη.

‘Αποταθείσις δὲ πρὸς τὸν Κολίθρην, εἶπεν ισχυρὰ τὴν φωνὴν :

— Πῶς ὄνομαζεται;

— Δὲν ἡζεύρω.

— Τί κάμνεις;

— Τὸ βλέπεις τί κάμνω νά, σὲ ἀκούω, καὶ σὲ βλέπω.

— Προσπάθησε, σὲ παρακαλῶ, νὰ ἡσαι εὐγενέστερος.

— Δὲν σὲ ίθριζω.

— Τότε λοιπὸν ἀποκρίσου εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου. Τί ἐργασίαν κάμνεις;

— Καρμίαν.

— Εἰσαι κλέπτης ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ χειρότερον ἀκόμη.

— Αἱ, αἱ, εἶναι κανεὶς δ, τι ἡμπορεῖ, δι ταν δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἡναι δ, τι θέλει.

— Ποῦ κατοικεῖς;

— Ποῦ κατοικῶ ; ‘Απὸ κατώ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, παντοῦ καὶ πουθενά.

— Δὲν θέλεις ν’ ἀποκριθῆς, θὰ κατανικηθῇ ὅμας τὸ σύστημά σου αὐτὸ καὶ θὰ κατερθώσωμεν ἔσως νὰ σὲ κάμψωμεν νὰ δικηλήσης, νὰ μαθωμεν τὰ προηγούμενά σου, πόθεν ἔρχεται, τί εἰσαι καὶ ποῖος εἶσαι.

— Θὰ τὸ δωματίον τοῦτο, εἶπεν δι ἀθλίος ἀνευλαβῶς μειδάσσας.

‘Ο ἀστυνόμος προσέβλεψεν αὐτὸν αὐστηρῶς καὶ ἀνέτεινε τοὺς ὄμοιους.

— Σύ, εἶπεν δι Λόρου, θὰ μιμηθῆς πιθανῶς τὸν συνένοχόν σου ἀποποιούμενος ν’ ἀποκριθῆς εἰς τὰς ἐρωτήσεις.

— Αὐτὸς ἔξαρταται ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις, τὰς διοίκεις θὰ μοῦ κάμης.

[“Ἐπεται συνέχεια].